

~~หน่วยที่ 3~~

~~ยุคสมัยของดนตรีตะวันตก~~

ยุคสมัยของดนตรีตะวันตก

ยุคบาโรก (Baroque) ค.ศ. 1600 - 1750

เป็นยุคที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเครื่องดนตรี คีตลักษณ์ และ คีตกวี โดยคีตกวีส่วนมากเลิกนิยมแต่งเพลงสโตร์โพลีโฟนี (Polophony) ที่แนวขั้วร้องแต่ละแนวมีความสำคัญเท่ากัน มาใช้สโตร์ โฮโมโฟนี (Homophomy) ที่เน้นความสำคัญของทำนองโดยมีเสียงอื่นเป็นเสียงประกอบ และนิยมใช้บันไดเสียง เมเจอร์ ไมเนอร์ แทนโหมด (Mode) มีการใช้เทคนิคและวิธีที่เกี่ยวกับความช้า – เร็ว ดัง - เบา ในบทเพลง มีการใช้เครื่องดนตรีจำนวนมากขึ้นในการบรรเลง มีการบันทึกตัวโน้ต ที่มีลักษณะพัฒนามาจนมีรูปแบบในปัจจุบัน และในยุคนี้นับเป็นยุคที่วงออร์เคสตราถือกำเนิดขึ้น

ในยุคนี้มีการประดิษฐ์เครื่องดนตรีขึ้นดังต่อไปนี้

- ประเภทเครื่องสาย คือ ไวโอลิน
- เครื่องลม คือ ปี่โอโบ ปี่บาสซูน และฟลูต ส่วนแตรฮอร์น ทรัมเป็ต และทอมโบน มักใช้บรรเลงกลางแจ้งเท่านั้น
- เครื่องคืด กีตาร์ คีย์บอร์ด ออร์แกน

ยุคคลาสสิก (Classic Ear) ค.ศ. 1750 - 1820

คำว่า คลาสสิก หมายถึง แบบแผนและกฎเกณฑ์ของอารมณ์และอุดมคติที่สง่างามเป็นอมตะ ยุคคลาสสิกเป็นยุคที่เชื่อมต่อกับยุคบาโรก รูปแบบของดนตรีเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ลักษณะดนตรีในยุคนี้คือ มีลักษณะเป็นดนตรีสำหรับเครื่องดนตรีมากกว่าการขับร้อง มีรูปแบบการประพันธ์ที่สมบูรณ์เป็นต้นแบบของเพลงคลาสสิก เครื่องดนตรีที่นิยมกันมากในยุคนี้ คือ เปียโน ซึ่งในยุคนี้คีตกวีได้ประพันธ์บทเพลงสำหรับเปียโนไว้มาก

ยุคอิมเพรสชันนิสติก (Impressionistic Ear) ค.ศ. 1890 - 1910

ดนตรีอิมเพรสชันนิสติก คือดนตรีบรรเลงแนวใหม่ที่ใช้บันไดเสียงแบบเต็มเสียง (Whole Tone Scale) ใช้เสียงประสานอย่างอิสระ ไม่เป็นไปตามกฎของทฤษฎีดนตรี ทำนองเพลงมีลักษณะลึกลับ ไม่กระฉ่างชัด ทำให้ดนตรีมีขอบเขตมากขึ้น ในระยะแรกของยุคนี้ มีนักประพันธ์เพลงหลายคนสนใจแต่งเพลงแบบนี้บ้างโดยใช้สโตร์ของดนตรียุคบาโรกและคลาสสิกมาเป็นต้นแบบ